

James Patterson

Over de grens

Vertaald door Waldemar Noë

2017

AMSTERDAM

PROLOOG

Een dode op Rock Creek Parkway

EEN

Hij nam een andere identiteit aan, net als veel soldaten doen voordat ze ten strijde trekken. Op avonden als deze noemde hij zichzelf Mercury.

In het zwart gekleed – van zijn integraalhelm tot zijn laarzen met stalen neuzen – stond Mercury met zijn motor half verscholen in een enorme rododendron ten zuiden van Calvert Street langs Rock Creek Parkway. Hij zat wijdbeens op de stationair draaiende motor en hanteerde een afgedankt Lidar-systeem van het Amerikaanse leger. Hij richtte het laserpistool op elk voertuig dat hem passeerde en controleerde de snelheid.

Zeventig kilometer per uur – op de centen. Negenenzestig. Zevenenzeventig. Brave burgers. Makke schapen. Zondagsrijders.

Mercury wilde extreme en buitensporige snelheden op zijn scherm zien. Hij had een goede reden om aan te nemen dat hij nog voor het einde van deze avond een hogere snelheid zou meten. Hij bevond zich zonder twijfel op de juiste plaats.

Rock Creek Parkway was in de jaren twintig van de vorige eeuw aangelegd; in het ontwerp was rekening gehouden met de natuurlijke schoonheid van het gebied. De tweebaansweg slingerde van het Lincoln Memorial in noordelijke richting door parken, tuinen en bossen. De weg had een lengte van

zo'n vijf kilometer en splitste zich ten noordwesten van DC. Beach Drive, de rechter tak, liep in noordoostelijke richting verder het natuurpark in. De Parkway zelf boog naar links af en meanderde verder in noordwestelijke richting tot hij Calvert Street kruiste.

Achtenzestig kilometer per uur, las hij op het scherm. Vijfenzeventig. Zeventig.

Deze getallen waren niet verrassend. De Parkway stond op de nationale monumentenlijst en viel onder toezicht van National Park Service; de maximum snelheid was er zeventig kilometer per uur.

Maar als je in deze contreien iets wilde vinden wat op een Grand Prix-circuit leek, dan was het de Parkway wel. Langgerekte S-bochten, scherpe bochten, hoogteverschillen, rechte stukken die naar de bedding van de Creek liepen – het was er allemaal, en de weg was bijna tweemaal zo lang als het legendarische Grand Prix-parcours in Watkins Glen, New York.

Alleen dat al was een uitdaging, dacht Mercury. Dat alleen maakte dat iemand de verleiding niet kon weerstaan. Als het niet vanavond was, dan morgenavond of de avond daarna.

Hij had een artikel in de *Washington Post* gelezen waarin stond dat er een kans van één op drie was dat een of ander verwend jongetje of een ouwe lul die eens uit de band wilde springen met zijn nieuwe Porsche of patserige BMW de Parkway zou uitproberen. Of misschien een tiener die de Audi van zijn oudeheer had gejat, of misschien wel een losbandige moeder op middelbare leeftijd.

Allerlei soorten mensen leken erdoor geobsedeerd. Eén poging per drie avonden, dacht Mercury. Maar vanavond was de kans zelfs groter dan ooit.

Een paar dagen eerder had een financiële crisis de Amerikaanse overheid lamgelegd. De geldkraan voor natuurbehoud was dichtgedraaid. Er werden geen salarissen uitbetaald. Alle parkwachters waren verplicht naar huis gestuurd. Hij was de enige die toezicht hield.

Uren verstreken. Het verkeer nam geleidelijk af, maar toch richtte Mercury zijn radarpistool op de passerende auto's, bekeek het resultaat en wachtte. Om kwart voor drie 's nachts werd hij door slaap overmand en wilde het opgeven, toen hij het brullen van een zware motor hoorde die vanaf Beach Drive naderde.

Bij het horen van dat geluid schoot Mercury's rechterhand naar het stuur en hij gaf een beetje gas. Met zijn linkerhand richtte hij het laserpistool naar het gebrul dat gierend en ronkend zijn kant op kwam razen.

Op het moment dat hij de koplampen zag, haalde hij de trekker van het laserpistool over.

Honderdvijftien kilometer per uur.

Hij gooide het laserpistool in de rododendron. Dat zou hij later wel ophalen.

De Maserati schoot voorbij.

Mercury gaf gas en liet de koppeling los. Hij stoof uit de rododendron, vloog het talud af, de snelweg op en reed op nog geen honderd meter achter de Italiaanse sportwagen.

TWEE

De Maserati was gloednieuw, gestroomlijnd en zwart; een Quattroporte, meende Mercury te hebben gezien toen de auto hem voorbijflitste, het was waarschijnlijk een SQ5.

Mercury had zich in dit soort exclusieve auto's verdiept. Een Maserati Quattroporte SQ5 had een turbo-injectie zescilindermotor met een topsnelheid van tweehonderdvijfentachtig kilometer per uur; hij werd geroemd om zijn fantastische transmissie, vering en wegligging.

Met andere woorden: de Maserati was een waardige opponent, geschikt voor de uitdagingen van de Parkway. De meeste mensen denken waarschijnlijk dat zo'n auto niet te verslaan is op dit veeleisende parcours, en zeker niet door een motor.

Maar dat is niet zo.

Mercury had een supersnelle motor, een racemonster dat gemakkelijk driehonderd kilometer per uur haalde, wendbaar was en soepel haarspeldbochten nam of welke bocht, afslag of welke verandering van wegdek dan ook. Vooral als je wist hoe je een racemotor moest besturen, en dat wist Mercury. Hij had zijn hele leven op snelle motoren gereden en hij was in staat het uiterste uit deze machine te halen.

Een kleine honderddertig kilometer per uur; honderdvijfenvertig. De achterlichten van de Maserati voor hem lichtten

op na de grote bocht naar rechts. Maar de bestuurder van de Italiaanse sportwagen was niet voorbereid op de tweede flauwe bocht naar links.

Mercury profiteerde van deze inschattingsfout; hij boog zich voorover, draaide de gashendel open en nam in een streep de tweede bocht, razendsnel en vloeiend. Aan het einde van de tweede bocht reed hij direct achter de bumper van de Maserati met een snelheid van ruim over de honderd.

Vanaf dat punt werd Parkway in zuidelijke richting een ware racebaan van zo'n anderhalve kilometer lang, en de Italiaanse sportwagen probeerde Mercury op het rechte stuk eruit te rijden. Maar de Maserati was niet opgewassen tegen Mercury's rijervaring.

Hij bleef in zijn kielzog, liet zijn linkerhandvat los en greep het Remington 1911-pistool dat met klittenband op de benzinetank was bevestigd.

Honderddrieënveertig. Honderdvijfenveertig.

Verderop was een scherpe, langgerekte bocht naar links. De Maserati zou moeten afremmen. Mercury minderde vaart, bleef achter en wachtte zijn kans af.

Op het moment dat de remlichten van de Italiaanse sportwagen oplichtten, gaf Mercury vol gas en reed met een bloedvaart in één beweging naast het autoraam aan de passagierskant van de Maserati. Geen passagier.

Mercury zag niet meer dan het silhouet van de bestuurder toen hij tweemaal op hem schoot. De ruit verbrijzelde. De kogels sloegen in op iets hard.

De Maserati zwenkte naar links, knalde tegen de vangrail en tolde terug richting de rechterrijstrook, precies op dat moment schoot Mercury's motor vooruit en hij ontsprong de

dans. Hij schakelde terug, remde af en zette de volgende bocht naar links in.

In zijn zijspiegel zag hij hoe de Maserati over de kop sloeg, bomen raakte en in brand vloog.

Mercury voelde geen medelijden of spijt voor de bestuurder.

De klootzak had moeten weten dat hardlopers doodlopers zijn.

DEEL 1

De moord op een agent

HOOFDSTUK 1

Terwijl hij de glutenvrije afdeling van Whole Foods verliet, merkte Tom McGrath op dat de lange elegante vrouw in de blauwgroene legging met bijpassend trainingsjack vóór hem het figuur van een ballerina had.

Ze was begin dertig en met haar hoge jukbeenderen, amandelvormige ogen en gitzwarte haar in een paardenstaart was ze knap om te zien, een lust voor het oog zelfs. Ze leek zijn blik te voelen en keek hem aan.

Met een licht Oost-Europees accent zei ze: ‘Je loopt als een ouwe lul, Tom.’

‘Zo voel ik me ook, Edita,’ zei McGrath, die midden veertig was en atletisch gebouwd, maar in de loop der jaren was uitgedijd. ‘Ik ben stram en alles doet me pijn op plekken waar ik nooit gedacht had dat je stram kon zijn.’

‘Overgewicht en te weinig strekoefeningen,’ zei Edita terwijl ze twee flessen komboecha-thee in de winkelwagen zette die McGrath duwde.

‘Ik doe altijd oefeningen. Maar niet op die manier. Nooit. En niet om vijf uur ’s ochtends. Ik had het gevoel dat mijn hoofd in sommige van die houdingen als een teek opzwol.’

Edita stopte voor een schap met biologische producten, begon de ingrediënten voor een salade bij elkaar te sprokkelen en zei: ‘Wat is dat? Een teek?’

‘Je weet wel, die kleine kever waar je de ziekte van Lyme van krijgt.’

Ze snoof. ‘Vond je dan niets leuk aan je eerste yogales?’

‘Ik moet toegeven dat ik het geweldig vond om achter in de ruimte de cobrahouding te doen terwijl jullie mooie dames voor me de neerwaartse-hondhouding deden,’ zei McGrath.

Edita sloeg hem vriendelijk op zijn arm en zei: ‘Ik geloof er niets van.’

‘Ik kon het niet bijbenen en eigenlijk vond ik het fijn om niet in de pas te lopen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Wat is dat toch met mannen? Na al die jaren begrijp ik nog steeds niets van ze.’

McGrath werd serieus. ‘Trouwens, heb je al iets gevonden? Wat ik je laatst vroeg?’

Edita verstijfde. ‘Ik zei al dat het niet zo gemakkelijk is, Tom.’

‘Doe het gewoon, en dan ben je van ze af.’

Ze keek hem niet aan. ‘Mijn studie? Mijn auto? Mijn appartement?’

‘Ik zei dat ik je zou helpen.’

Edita klonk vertwijfeld: ‘Het kan ze geen donder schelen, Tom. Ze...’

‘Maak je geen zorgen. Je hebt de strijder McGrath aan je zijde.’

‘Je bent onverbeterlijk,’ zei ze terwijl ze liefdevol zijn wang streelde.

‘Je moet het zelf weten,’ zei hij.

Edita aarzelde, blies hem een kus toe en ging hem voor naar de rij bij de kassa. McGrath hielp haar de winkelwagen uitladen.

‘Waarom kijk je als een zielig hondje?’ vroeg Edita terwijl de caissière hun boodschappen aansloeg.

‘Ik ben gewoon gewend aan een winkelwagen met een beetje plezier erin. Op zijn minst een paar biertjes.’

Ze wees naar een fles op de lopende band. ‘Dit is beter voor je.’

McGrath leunde naar voren en greep de fles voordat de caissière hem pakte.

‘Cliffton Dry?’

‘Heerlijke champagne van biologische appels, niet van druiven.’

‘Als jij het zegt,’ zei McGrath sceptisch.

Terwijl hij de levensmiddelen in katoenen tassen stopte, betaalde Edita met contant geld uit een heuptasje. McGrath vroeg zich af wat zijn oude maatjes ervan zouden zeggen dat hij uitging met een vrouw die Cliffton Dry kocht in plaats van een sixpack Bud. Ze zouden hem genadeloos afmaken. Maar als appelprik Edita’s ding was, dan zou hij het proberen.

Hij wist dat ze een merkwaardige relatie hadden, maar hij had kort geleden besloten dat Edita – over het algemeen genomen – goed voor hem was. Ze maakte hem gelukkig. En ze maakte dat hij zich jong voelde en jong van geest bleef, dat was óók een goede zaak.

Ze pakten de boodschappentassen. Hij volgde haar naar buiten, waar een warme motregen het trottoir deed glinsteren. Zelfs op dit vroege ochtenduur begon het verkeer in zuidelijke richting al vast te lopen op Wisconsin Avenue, maar in noordelijke richting was het nog rustig.

Ze sloegen af en begaven zich in zuidelijke richting, Edita liep een paar passen voor hem.

Een seconde later zag McGrath rode vuurflitsen vanuit zijn ooghoeken, hoorde hij het *pang-pang-pang* van snelle pistoolschoten en voelde dat hij door kogels werd geraakt, één in zijn borst. Hij viel op de grond.

Edita begon te gillen, maar werd door de twee volgende kogels getroffen en viel naast McGrath neer, de biologische boodschappen rolden over het bebloede trottoir.

Voor McGrath leek alles ver weg en vertraagd. Hij kon nauwelijks ademen. Het voelde alsof er met voorhamers tegen zijn ribben was geslagen. Automatisch tastte hij in de zak van zijn sportbroek naar zijn mobiele telefoon.

Hij drukte op 911, en keek versuft hoe de ongebroken fles Clifton Dry over het trottoir van hem wegrolde.

Een telefoniste zei: ‘911, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Agent neergeschoten,’ bracht McGrath met moeite uit. ‘Wisconsin Avenue 3200. Ik herhaal, agent...’

Hij lag op het trottoir en voelde dat hij zijn bewustzijn begon te verliezen. Hij liet zijn telefoon los en het kostte hem moeite om naar Edita te kijken. Ze bewoog niet; haar gezicht was bleek en uitdrukingsloos.

McGrath fluisterde haar nog iets toe voordat hij stierf.

‘Sorry, Ed,’ zei hij. ‘Voor alles.’

HOOFDSTUK 2

Het begon zacht te regenen toen John Sampson en ik onze burgerauto uitstapten op Rock Creek Parkway ten zuiden van Mass. Avenue. Het was pas halfzeven in de ochtend en de luchtvochtigheidsgraad bereikte nu al het saunaniveau.

De linkerrijstrook was vrijgemaakt voor een voertuig van de medical examiners en twee patrouilleauto's met politieagenten van het DC Metropolitan Police Department. De ochtendspits zou rampzalig worden.

De jongste van de twee politieagenten leek verbaasd toen hij ons zag.

'Moordzaken? Die kerel heeft een boom gekust terwijl hij honderdvijfenveertig kilometer per uur reed.'

'Er is melding gemaakt van schoten vóór het ongeluk,' zei ik. Sampson vroeg: 'Is het slachtoffer al geïdentificeerd?'

'De auto staat op naam van Aaron Peters. Uit Bethesda.'

'Dank u, agent,' zei ik en we liepen naar de auto.

De Maserati lag op z'n kop en de passagierskant was om de stam van een grote Japanse esdoorn gedrapeerd. De sportwagen was zwartgeblakerd en alle ramen waren eruit geblazen.

De medical examiner, een mollige, pretentieuze en zeer bekwame roodharige, Nancy Ann Barton genaamd, knielde neer bij de bestuurderskant van de Maserati en scheen met een zaklamp naar binnen.

‘Wat denk je, Nancy?’ vroeg ik.

Barton keek in mijn richting, stond op en zei: ‘Ook hallo, Alex.’

‘Hallo, Nancy,’ zei ik. ‘En?’

‘Geen “Goedemorgen”? Geen “Goedendag”?’

Ik glimlachte geforceerd en zei: ‘Goedemorgen, dokter.’

‘Dat klinkt beter,’ zei Barton en ze lachte. ‘Sorry, Alex, ik ben een moraalridder. Ik probeer de mensheid weer omgangsvormen bij te brengen, of op z’n minst de mensheid om me heen.’

‘En, lukt het, Nancy?’ vroeg Sampson.

‘Best goed, eigenlijk,’ zei ze.

‘Is het een ongeluk?’ vroeg ik.

‘Misschien,’ zei ze en ze hurkte opnieuw.

Ik knielde naast Barton neer, ze scheen met de lamp in de Maserati en liet me de bestuurder zien. Hij hing ondersteboven in racegordels en droeg een zwartgeblakerde Bell-helm waarvan het vizier gedeeltelijk was gesmolten, een neksteun en een brandwerende overall gemaakt van Nomex, het soort dat Grand Prix-coureurs dragen, net als de handschoenen en laarzen.

‘De overall heeft gewerkt. Geen brandwonden voor zover ik kan zien. En de airbag heeft hem ook beschermd. Net als de ingebouwde rolstang.’

‘Aaron Peters,’ zei Sampson terwijl hij op zijn telefoon keek. ‘Voormalig stafmedewerker van de Senaat, belangrijke lobbyist voor de olie-industrie. Geen wonder dat hij zich een Maserati kon veroorloven.’

Ik stond op om mijn eigen zaklamp tevoorschijn te halen en zei: ‘Vijanden?’

‘Volgens mij heeft een invloedrijke lobbyist bij uitstek vijanden.’

‘Waarschijnlijk wel,’ zei ik en ik knielde weer neer. Ik knipte mijn zaklamp aan en onderzocht het interieur. Mijn aandacht werd getrokken door een zwart metalen kastje dat op het dashboard was bevestigd.

‘Wat is dat?’ vroeg de medical examiner.

‘Als ik het goed heb, zit er een camera in dat kastje, waarschijnlijk een GoPro. Ik denk dat hij zijn rit heeft gefilmd.’

‘Zou zo’n ding een brand overleven?’ vroeg Sampson.

‘Misschien hebben we geluk, zei ik en ik richtte de zaklamp op de zwartgeblakerde helm van de bestuurder. In het bovenste gedeelte van de helm ontdekte ik gaten die er niet hoorden te zitten.

‘Heb je het gefotografeerd?’ vroeg ik.

Barton knikte. Ik stond op en maakte de gesp van de kinband los. Voorzichtig maar resoluut trok ik aan de helm en bevrijdde Aaron Peters. Zijn helmmuts van Nomex leek onaangetast door het vuur, maar was met bloed doorweekt vanwege twee schotwonden in Peters’ hoofd.

‘Het is geen ongeluk,’ zei ik.

‘Onmogelijk,’ stemde Barton in.

Mijn telefoon ging. Ik wilde hem negeren, maar toen zag ik dat het hoofdcommissaris Bryan Michaels was.

‘Baas,’ zei ik.

‘Waar ben je?’

‘Rock Creek,’ zei ik. ‘Moord op een olielobbyist in zijn auto.’

‘Laat die zaak vallen en ga naar Georgetown. Een van onze mensen is bij een dubbele aanslag vanuit een auto neergeschoten en ik wil onze beste agenten op de plaats delict.’

Ik bleef staan en zag Sampson teruglopen naar de auto. Ik

ging in een drafje achter hem aan terwijl ik vroeg: ‘Wie is het, baas?’

Hij vertelde het me. Mijn maag draaide om.